

Euthanasie - zahrávání si s ohněm

05.Června 2007

Zbyněk Klíč komentuje na Neviditelném psu iniciativu borise Šťastného na povolení euthanasie.

Poslanec ODS Boris Šťastný rozvířil v uplynulých dnech diskusi o jedné z dalších mravních otázek soudobé evropské politiky a chystá se debatovat o euthanasii. Je jistě dobře o předčasném ukončení života hovořit, legitimním argumentem je proto také upozornit na rizika návrhu a pozastavit se nad možnými motivy poslancovy iniciativy.

Lékařská lobby?

Tak jako v případě dovozu aut z ciziny, zvyšování daně z tabáku či udělování licencí na televizní vysílání, ani v případě návrhu Borise Šťastného nejde o nezištné motivy konkrétního zákonodárce. Euthanasie je jednou z možností, jak může člověk zasahovat do přirozeného běhu života, a lékař v ní hraje nezastupitelnou roli. Shodou okolností rovněž Boris Šťastný bojuje ve sněmovně za zákaz kouření (tedy zlepšení zdravotního stavu obyvatelstva a pověsti českého zdravotnictví) či se v diskusi týdeníku Respekt staví, byť z jiných důvodů než konzervativci (a to pro zachování lékařského monopolu na poznání lidského těla), proti výstavě Bodies. Avšak zatímco u posledních dvou případů není zájmový tlak až tak nebezpečný, v případě prvním je hrozba o několik řádů vyšší.

Euthanasie vyžaduje objektivní rozhodnutí

A právě v partikulárnosti poslancova rozhodování vězí největší problém – každý z legislativců je vlečen nejrůznějšími zájmy a z definice politiky jako souboje stran nemůže rozhodovat objektivně. Život druhého člověka však takové rozhodnutí vyžaduje. Paradoxně tak odpor k *možnosti* euthanasie (která s její aplikací implicitně *počítá*) může vyplývat z respektu k Hayekovu „přirozenému řádu“, který odmítá každý akt učiněný byrokratickou autoritou nad soukromými životy. Jakékoliv podobné rozhodnutí dovedené do důsledků vede jen ke dvěma režimům, které jsme již zažili a z nichž jeden byl na zneužití euthanasie postaven.

Z etického hlediska je euthanasie výrazem touhy člověka rozhodovat o věcech, o kterých není kvalifikován takto soudit. Stejně jako stát nemá co dělat v ekonomice, které nerozumí, tak ani člověk nemá co svévolně ze dne na den měnit normy etiky, přirozeně vytvořené mnohasetletým myšlenkovým dědictvím. V otázce dobrovolného usmrcení nikdy nelze z pozice smrtelníka říci ano, či ne, a proto bychom měli problém euthanasie nechat přirozenému běhu bez vědomého lidského zásahu.

05.06.2007

www.neviditelnypes.cz